

Arrest

nr. 192 447 van 25 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Pashtoun/Tadzjiek, die afkomstig is uit Allahjigar, Alingar district, Laghman (Afghanistan). U bezit de Afghaanse nationaliteit en woonde nagenoeg uw hele leven in voornoemd dorp.

Uw vader werkte destijds voor X en is lange tijd geleden, met name tijdens het Taliban regime overleden. Na het overlijden van uw vader bleven jullie in Allahjigar wonen omwille van de geërfde gronden. Uzelf liep school en hielp thuis mee met de landbouw. Uw oudere broer, M., was sinds 1390 (i.e. maart 2011 - maart 2012) actief bij het Afghan National Army (ANA). Hij was immers werkzaam als Britmal (Lieutenant) bij de basis van het 201ste (Selab) Corps in Qarghayi, Laghman, en dit bij het wapendepot. Hij hield zich bezig met de wapenlevering aan verschillende basissen in Laghman en Nangarhar. Na zijn indiensttreding werden u en uw familie in het dorp verstoten door de

dorpelingen. Men wilde met jullie niets meer te maken hebben. Toen de Taliban dit te weten kwamen, gingen ze naar jullie huis om jullie aan te manen uw broer te overtuigen met zijn werk te stoppen. Nadien bedreigden ze uw broer ook per telefoon, ondermeer met de vraag om wapens aan hen te leveren. Uw broer wilde evenwel van geen wijken weten en bleef werken. Na verloop van tijd veranderde hij wel van job, naar de logistieke dienst verantwoordelijk voor brandstof en voedsel. Echter, ook nadien bleven jullie door de Taliban onder druk gezet worden, hetgeen jullie uw broer opnieuw deed verzoeken met zijn job te stoppen. In Hamal 1394 (i.e. maart-april 2015 Gregoriaanse Kalender (GK)) besliste uw broer uiteindelijk dat het zo niet verder kon en dat jullie beter konden verhuizen. Hij vroeg jullie alles klaar te maken en nam verlof, maar kwam nooit thuis aan. In de Kanda regio werd hij tegengehouden door Taliban. Dezelfde avond nog kwamen Taliban naar jullie huis, waar ze u en uw familie informeerden dat ze uw broer hadden gedood. Nadien namen ze u mee en toonden ze u zijn lichaam. Vervolgens werd u een zeven à achttal dagen door hen vastgehouden tot u er in een onbewaakt moment in slaagde te ontkomen. In Mehterlam, provinciehoofdplaats van Laghman, aangekomen verwittigde uw oom langs moederskant, die reeds op de hoogte was. Hij gebod u daar te blijven tot hij een smokkelaar kon regelen. Uiteindelijk vertrok u vanuit Mehterlam, via Nimroz naar Pakistan, vanwaar u vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland naar België reisde. Op 18 juni 2015 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u op het Commissariaat-generaal uw tazkara neer, alsook enkele kopies van attesten ivm de werkzaamheden van uw broer M., een bewijs van zijn verlofaanvraag, d.d. 21 Hamal 1394 (i.e. 10 april 2015 GK), een attest van het 201ste (Selab) Corps, d.d. 29 Hamal 1394 (i.e. 18 april 2015 GK), ivm de moord op uw broer op 23 Hamal 1394 (i.e. 12 april 2015 GK), en twee ongedateerde brieven van de dorpsoudsten en het district centrum ivm uw problemen en die van uw familie. Daarnaast legde u ook nog enkele foto's van uw vader en van uw broer neer tijdens diens werkzaamheden bij het Afghan National Army (ANA). Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 14 maart 2016, legde u nog een foto neer waarop u samen met uw broer M. zou te zien zijn.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst rust op een asielzoeker, zelfs indien hij zijn land van herkomst op minderjarige leeftijd zou verlaten hebben, de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw (recent) verblijf in het dorp Allahjigar, Alingar, Laghman (Afghanistan). Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over uw district, waar u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België onafgebroken zou gewoond hebben ontoereikend is om uw (recent) verblijf aldaar te staven. Zo is het vooreerst opvallend dat u slechts enkele omliggende dorpen wist te noemen (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 6-7; 9), en dat als u gevraagd wordt naar de weg naar het districtscentrum – waar jullie geregeld inkopen gingen doen – uit te leggen, u stelde enkel de dorpen Galmakash en Miyahkhail tegen te komen alvorens het districtscentrum te bereiken. Te voet zou u wel een brug dienen

over te steken, terwijl dit met de auto niet nodig zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 6; 7). Echter, uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat men vanuit Allahjigar enkel het dorp Galmakash dient te passeren om vervolgens via Tore Qala de brug over de Alingar rivier naar het districtscentrum te bereiken; en dat het dorp Miyahkail in de andere richting ligt. De iets zuidelijker gelegen Shimshar/Chanchar brug kende u dan weer wel. Echter, gevraagd waarvoor je deze brug kan gebruiken, stelde u dat ze dient om naar enkele dorpen in het naburige district Alishing te gaan (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 7). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de Shimshar/Chanchar brug de andere brug is die men kan gebruiken om de Alingar rivier over te steken om hetzij richting het district centrum van Alingar te gaan, hetzij richting het provinciecentrum Mehterlam te reizen. Voorts bent u ook niet bekend met de weg van Alingar richting Mehterlam, welke u nochtans verschillende keren zou genomen hebben, ondermeer om uw familie in Jalalabad, Nangarhar te bezoeken (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 5; 9). Zo stelde u onderweg enkel het dorp Kanda, waar uw vermeende broer M. zou ontvoerd/vermoord zijn, te kennen, hetgeen al opvallend is. Toen u evenwel gevraagd werd op welke oever van de Alingar rivier u richting Mehterlam kon reizen, bleek u duidelijk niet te weten dat dit op beide kanten van de rivier mogelijk was (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 9).

Naast dit alles bevatten uw verklaringen ook nog andere indicaties dat u de jaren voor uw komst naar België waarschijnlijk niet in Allahjigar, Alingar, Laghman woonachtig was. Zo is het erg bevreemdend, indien uw vader lang geleden zou gestorven zijn en geen mannelijke familieleden meer had, uw moeder met jullie te Allahjigar zou blijven wonen zijn, te meer ze zelfs van Jalalabad afkomstig zou zijn en haar broer S.A. en zus beiden met hun familie te Jalalabad, Nangarhar woonachtig zouden zijn (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 5). Mocht dit toch het geval geweest zijn, hetgeen maar weinig waarschijnlijk is, dan is het, gelet op uw verklaringen, evenzeer opmerkelijk dat jullie na het begin van jullie problemen en/of uw moeder en broer na de moord op uw vermeende broer M. en uw vertrek in Hamal 1394 (i.e. maart-april) nog in Allahjigar zouden blijven wonen zijn (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 6; 12; 14; 17; 19), daar u zelf aangaf dat de dorpelingen jullie/ hen zouden verstoten hebben en het leven moeilijk zouden maken sinds ze vernomen dat uw broer bij het Afghan National Army (ANA) zat en u naar het buitenland zou gevlucht zijn.

Gelet op het voorgaande kan er dan ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw (recent) verblijf in het dorp Allahjigar, Alingar, Laghman en vermoedt het Commissariaat-generaal dat u voor uw komst naar België elders woonachtig was. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het dorp Allahjigar, Alingar, Laghman heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u allesbehalve aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Mocht dit toch het geval geweest zijn, hetgeen maar weinig waarschijnlijk is, dan dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat u de door u aangehaalde problemen met de Taliban evenmin geloofwaardig zijn.

Om te beginnen wist u het Commissariaat-generaal immers niet afdoende te overtuigen dat uw vermeende broer M. in het Afghan National Army (ANA) werkzaam was. Zo is het erg bevreemdend dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) de namen van uw broer en oom langs moederskant, met name M. en S.A., zou omgewisseld hebben, en uw broer dus verschillende keren met S.A. benoemde, in plaats van met zijn eigenlijke naam M. (CGVS Vragenlijst, 2 september 2015, pp. 1-2; Verklaring DVZ, 2 september 2015, pp. 7-9; Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 2-3). Dat u tegen zo een basisgegeven als de naam van uw broer zondigde, te meer hij een belangrijke rol speelt in uw asielrelaas, roept dan ook ernstige vragen op. Ook kon u uw familieband met uw vermeende broer M. maar moeizaam aantonen, waardoor het onmogelijk was vast te stellen of de persoon op de door u neergelegde foto's uw broer M. betreft (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 13-15). Uiteindelijk legde u na afloop van het gehoor nog een foto neer waarop jullie beide staan. Echter, hieruit valt evenmin op te maken dat jullie effectief broers zijn. Daarnaast wist u, hiernaar gevraagd, wel wat over het werk van uw vermeende broer te vertellen, weliswaar voornamelijk informatie die op de door u neergelegde documenten terug te vinden is (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 15-16). Gevraagd waar de basis van het 201ste (Selab) Corps is, waar hij gelegerd zou geweest zijn, had u echter veel moeite deze te situeren en een duidelijk antwoord te geven (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 16). De door u neergelegde attesten hebben in deze ook maar weinig bewijswaarde, daar het allen kopies van grotendeels ongedateerde attesten betreffen die, zoals duidelijk uit uw verklaringen blijkt door uw oom langs moederskant werden bekomen na uw vertrek uit Afghanistan (Gehoorverslag CGVS,

4 maart 2016, pp. 13-15), waardoor ze mogelijks op basis van uw verklaringen en/of met het oog op uw asielaanvraag werden opgesteld. Daarenboven blijkt ook uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Fraude en corruptie is immers wijd verbreid bij het verkrijgen van documenten en veel documenten in Afghanistan zijn dan ook makkelijk vals en/of tegen betaling te verkrijgen.

Gelet op dit alles is het Commissariaat-generaal niet overtuigd dat uw vermeende broer M. destijds in het Afghan National Army (ANA) werkzaam was.

Dit alles terzijde dient ook gewezen te worden op het feit dat, zelfs al mocht u de werkzaamheden van uw vermeende broer M. bij het Afghan National Army (ANA) toch afdoende aannemelijk had weten maken, quod non, er in Afghanistan, louter als gevolg van uw broers vermeende beroepsbezigheden, niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u immers aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van bepaalde reden(en), in de toekomst, bijvoorbeeld in geval van terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld zou worden.

Hierin bent u echter ook niet geslaagd. Zo is het, zoals reeds aangehaald werd, erg bevreemdend, indien u en uw familie al lange tijd door de dorpelingen zouden verstoten zijn en door de Taliban zouden lastiggevalen zijn omwille van de vermeende werkzaamheden van uw vermeende broer M. (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 6; 12; 14; 17; 19), jullie al die tijd te Allahjigar zouden blijven wonen zijn; en is het wel erg toevallig dat de Taliban nooit iets jegens uw broer zouden ondernomen hebben op de momenten dat hij voordien naar huis zou gekomen zijn, maar dit net zouden gedaan hebben op het moment dat jullie op het punt zouden gestaan hebben om de regio te verlaten (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 17). Tot slot is het ook opvallend dat het attest van het 201ste (Selab) Corps, d.d. 23 Hamal 1394, ivm de moord op uw broer, stelt dat uw vermeende broer M. in het dorp Badi Abad door de Taliban werd tegengehouden, waar u stelde dat dit in Kanda zou gebeurd zijn (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 19) maar weinig waarschijnlijk dat de Taliban zich eerst de moeite zouden troosten om u gedwongen mee te nemen, om vervolgens u zomaar de mogelijkheid te geven te ontsnappen. Dat u zonder dat dit door de bewakers opgemerkt werd zou kunnen wegwandelen en ontsnappen zijn (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 17; 19-20), is bijgevolg maar weinig waarschijnlijk.

Gelet op dit alles, in bijzonder het feit dat er aan uw (recent) verblijf in het dorp Allahjigar, Alingar, Laghman maar weinig geloof kan gehecht worden en de door u aangehaalde problemen met de Taliban evenmin geloofwaardig zijn, dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet toegekend worden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw tazkara vormt immers enkel een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, welke niet betwist worden. Het neergelegde attest van het 201ste (Selab) Corps, d.d. 23 Hamal 1394, ivm de moord op uw broer op 23 Hamal 1394, en de twee ongedateerde brieven van de dorpsoudsten en het district centrum ivm uw problemen en die van uw familie, hebben op zich ook maar weinig bewijswaarde, daar documenten enkel geloofwaardige/aannemelijke verklaringen kunnen ondersteunen en duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat ze door uw oom langs moederskant werden bekomen na uw vertrek uit Afghanistan (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 13-15), waardoor ze mogelijks op basis van uw verklaringen en/of met het oog op uw asielaanvraag werden opgesteld. Daarenboven blijkt uit de reeds geciteerde informatie dat ze makkelijk vals kunnen zijn en/of tegen betaling verkregen kunnen zijn. De andere door u neergelegde documenten, alsook hun bewijswaarde, werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan dan ook essentieel is. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet verder volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad kan vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen

aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die in staat is om te werken. U bent naar eigen zeggen tot het lager middelbaar naar school gegaan. Tevens kan er vanuit gegaan worden dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad daar uw moeder van daar afkomstig is en er familieleden langs moederskant hebt wonen, met name uw oom S.A. en tante langs moederskant, bij wie af en toe

op bezoek kwam (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 5; 11-13). U beschikt in Jalalabad dan ook over een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen. Dat u niet bij uw oom terecht zou kunnen (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 20), is in deze niet afdoende, te meer duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat hij u en uw familieleden reeds verschillende malen in het verleden en na uw vertrek zou geholpen hebben, ondermeer door uw reis naar Europa te betalen en uw documenten te halen en op te sturen (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 12-15; 19), waardoor er vanuit kan gegaan worden dat hij u de nodige steun kan bieden om te Jalalabad een zelfstandig bestaan uit te bouwen.

Verder mag aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zicht in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om in Jalalabad stad in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u te Jalalabad ook zal vermoord worden door de Taliban (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 20). Doch, zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie heeft, of de operationele capaciteit, om u te vervolgen in Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de rechten van verdediging, van artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: B.W.) "(miskenning van de bewijskracht en draagwijdte van een akte)" en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Voor verzoeker is het niet duidelijk uit de bestreden beslissing "*indien het bestreden is dat de eiser afkomstig uit Allahjigar is, of dat hij daar woont tot zijn vertrek van het land*". Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat zijn taskara een bewijs vormt van zijn identiteit en nationaliteit, die niet worden betwist. Hij meent dat de commissaris-generaal tot die conclusie komt omdat verzoekers kennis van Allahjigar en omgeving niet als onbestaand mag worden beschouwd. Hij voert tevens aan dat de eisen betreffende zijn kennis over de omgeving van het dorp niet zijn aangepast aan zijn jonge leeftijd, in het bijzonder zijn leeftijd op het moment dat hij er woonde, alsook aan het feit dat hij meestal in zijn dorp bleef waar hij voor de gronden van zijn familie zorgde. Wanneer zijn broer begon te werken voor het *National Afghan Army* (hierna: ANA) moest hij meestal thuis blijven en voor de familie zorgen omdat hij de oudste was, aldus verzoeker. Hij stelt dat hij bijgevolg niet veel naar Jalalabad is geweest en dit enkel wanneer hij jong was en werd begeleid door zijn moeder. Hij meent dat hij niettemin een goede kennis heeft van zijn vallei, Sangar, hoe het leven er georganiseerd is, hoe de weg en de bruggen er zijn, of ze voor voetgangers zijn, of de weg geasfalteerd is, *et cetera*, hetgeen door de commissaris-generaal niet wordt betwist.

Verder stelt verzoeker dat hij niet werd betrokken bij de beslissing van zijn moeder om in Allahjigar te blijven en wijst hij erop dat hij zeer jong was toen zijn vader in 2001 overleed. Hij wijst er tevens op dat zijn familie gronden had in Allahjigar en dat zij met het werk op hun gronden hun financiële middelen konden vergaren, zelfs al was hun financiële situatie niet uitstekend. Hij stelt dat zijn familie niet over gronden beschikt in Jalalabad, dat zijn oom langs moederszijde geen baan heeft en dat deze niet voor de familie kan zorgen.

Aangaande zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) wijst verzoeker erop dat hij hierover spontaan begon bij de aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en dat hij tijdens zijn interview op de DVZ heel gestresseerd was. Hij wijst erop dat hij documenten en foto's van zijn broer heeft neergelegd en acht de commissaris-generaal onredelijk in zijn verwachtingen betreffende de bewijskracht. *"Dit document werd gevraagd door verwerende partij die bijgevolg bleek te beschouwen dat een foto van de eiser samen met de broer, een bewijs zou kunnen vormen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van de eiser over zijn broer. Verwerende partij keerde eindelijk zijn appreciatie, zonder verdere toelichtingen. De eiser heeft bovendien een foto gegeven die dateert van wanneer hij nog jong was en nog in Afghanistan verbleef. Dit foto is bijgevolg een sterke aanwijzing van de familieband met zijn broer, M."* Hij merkt verder op dat de commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker informatie kent over de tewerkstelling van zijn broer die correct is en dat hij enkel de exacte locatie van het kamp waar zijn broer werkte moeilijk kan situeren. Verzoeker wijst erop dat hij nog minderjarig was toen zijn broer in dit kamp werkte en dat hij nooit in die basis is binnen geraakt. Hij wijst er tevens op dat hij precieze verklaringen heeft afgelegd over de tewerkstelling van zijn broer, het functioneren van het leger *et cetera*, hetgeen volgens hem een goede kennis van het leven in het leger aantoonde. Hij stelt dat hij documenten heeft neergelegd die overeenstemmen met zijn verklaringen en die de tewerkstelling van zijn broer bij het ANA staven.

Wat betreft de problemen van zijn broer, stelt verzoeker dat hij en zijn familie zich moeilijk in een andere regio zouden hebben kunnen vestigen aangezien zij buiten hun dorp geen gronden hadden en dat de familie van zijn moeder niet over genoeg financiële middelen beschikte om hen op lange termijn te helpen. Hij stelt tevens dat de bedreigingen van de taliban niet onmiddellijk zorgwekkend waren: *"In het begin, hadden de Taliban nog het geloof dat de broer van de eiser zou aanvaarden om met hun samen te werken. Zij hebben hem relatief met rust gelaten, totdat de broer uitdrukkelijk weigerde de Taliban te steunen."* Waar wordt opgemerkt dat het attest van het ANA stelt dat zijn broer in Badi Abadi werd tegengehouden terwijl verzoeker verklaarde dat hij in Kanda werd tegengehouden, stelt verzoeker dat hij geen weet heeft van de locatie waar zijn broer werd tegengehouden: *"Hij kan bijgevolg de informatie van het attest van ANA niet bevestigen. Hij weet enkel dat het lijk in Kanda gevonden werd."*

Vervolgens stelt verzoeker dat hij werd ontvoerd omdat de taliban een signaal wilden geven aan hen die met de overheden samenwerken of die weigeren de taliban te steunen. Hij stelt tevens dat de organisatie in het kamp waar hij werd vastgehouden, zo was dat op een bepaald moment er de gelegenheid was om te ontsnappen. Hij wijst erop dat hij niet alleen maar samen met andere jongens vluchtte. Hij stelt dat de taliban meer dan waarschijnlijk een fout hebben gemaakt en dat hij zijn kans heeft gegrepen.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"In de bestreden beslissing, is de verwerende partij van mening dat de eiser over een veilig vluchtalternatief in Jalalabad beschikt."

De "UNHCR Guidelines on International Protection : Internal Flight or Relocation Alternative within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" stellen dat, om te beoordelen als er een vluchtalternatief bestaat, moet men vragen beantwoorden die vormen een analyse van de "relevance" en van de "Reasonableness".

In het kader van de "relevance analysis", is het onder andere onderzocht:

[...]

Betreffende de "Reasonableness analysis", de vraag is als verzoeker, in de context van het land, een relatief gewone leven kan hebben, zonder onbillijke gevolgen (Can the claimant, in the context of the country concerned, lead a relatively normal life without facing undue hardship? If not, it would not be reasonable to expect the person to move there").

In dit kader, zijn de socio-economische omstandigheden relevant in de analyse van een vluchtalternatief. In tegenstelling tot het bestreden arrest, moeten ze niet enkel in aanmerking genomen zijn als ze zo zware zijn dat er een schending van artikel 3 EVRM is. Die zijn ook belangrijk om te beoordelen als het redelijk is om in Jalalabad zich te bevestigen.

De Guidelines over het vluchtalternatief stelt ook dat de veiligheid moet duurzame zijn:

[...]

De eiser wenst te stellen dat zich vestigen in Jalalabad onredelijk, noch relevant is.

Verwerende partij is van mening dat veiligheidssituatie in Jalalabad niet zo is dat de eiser een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er zou geen reëel risico op ernstige schade in dit regio.

De eiser wenst te herhalen dat hij oorspronkelijk niet uit Jalalabad afkomstig is, dat de stad niet zijn regio van herkomst is, maar wel, een potentieel veilig vluchtalternatief.

Hij wenst bovendien te benadrukken dat hij nog zeer jong is en zijn land al meer dan twee jaren verlaten is.

Uit de criteria van de UNHCR, is de vraag niet of er een reëel risico van ernstige schade bestaat maar of hij een redelijk gewoon leven zou kunnen hebben.

De veiligheidssituatie in Afghanistan is zorgwekkend en de situatie zich verslechterde, zoals herkend door verwerende partij.

In een recent rapport van 3 maart 2017, stelt de Secretaris Generaal van de VN een stijging van de veiligheidsincidenten in het land vast:

[...]

Hij stelt ook vast dat burgers meer en meer de slachtoffers zijn van deze veiligheidsincidenten:

[...]

Jalalabad ontvangt een belangrijk aantal terugkeerders en het druk op de sociale en economische instanties is bijgevolg belangrijk.

De eiser heeft: nooit in Jalalabad gewoond. Hij heeft nooit in Afghanistan gewerkt, enkel zijn familie geholpen door het werken in de landen. Hij zou bijgevolg niet zo gemakkelijk in Jalalabad zich vestigen.

De motivering van de bestreden beslissing betreffende de mogelijkheid om een interne vluchtalternatief in Jalalabad te krijgen is bijgevolg niet afdoend."

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 22 augustus 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van de werkzaamheden van zijn broer voor het ANA. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde recent verblijf in het dorp Allahjigar, district Alingar, provincie Laghman gelet op (a) zijn gebrekkige kennis van zijn district en (b) het onaannemelijke karakter van zijn verklaringen dat hij en zijn familie in Allahjigar bleven wonen ondanks de bedreigingen van de taliban en de verstoting door de dorpingen naar aanleiding van de werkzaamheden van zijn broer bij het ANA, (ii) evenmin geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van zijn broer voor het ANA gelet op (a) het feit dat hij op de DVZ de namen van zijn broer en zijn oom langs moederszijde verwisselde ten opzichte van de namen die hij tijdens zijn gehoor op het CGVS gebruikte, (b) het feit dat hij zijn familieband met M. maar moeilijk kon aantonen, (c) het feit dat hij de basis waar zijn broer zou zijn gestationeerd maar moeilijk kon situeren, terwijl de informatie die hij wel kon geven over de beweerde activiteiten van zijn broer voor het ANA afkomstig is uit de voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en (d) het feit dat de voorgelegde attesten slechts kopieën betreffen en de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten

blijkens informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') slechts relatief is, (iii) hij niet aantoonde dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat naar aanleiding van de beweerde werkzaamheden van zijn broer voor het ANA, temeer daar hij en zijn familie steeds in Allahjigar zouden zijn blijven wonen, de taliban lange tijd niets ondernam en het niet aannemelijk is dat zij verzoeker gewoon zouden laten ontsnappen, en (iv) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

Betreffende zijn herkomst uit het dorp Allahjigar, district Alingar, provincie Laghman, dient er vooreerst op gewezen dat bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van verzoeker, de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening houdt met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van verzoeker. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Waar verzoeker stelt dat het uit de bestreden beslissing niet duidelijk blijkt of zijn afkomst uit het dorp Allahjigar dan wel zijn verblijf aldaar tot aan zijn vertrek wordt bestreden, dient vastgesteld dat uit een lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat *in casu* geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde recent verblijf in dit dorp. Tevens wordt er bij deze beoordeling rekening gehouden met verzoekers minderjarigheid op het moment van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Ook van personen met een jeugdige leeftijd mag overigens worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Het loutere feit dat verzoekers identiteit en nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken betekent op zich niet dat zijn voorgehouden recent verblijf tot aan zijn vertrek in het dorp Allahjigar ook geloofwaardig wordt. Waar verzoeker erop wijst dat hij op de gronden van zijn familie diende te werken en dat hij meestal in zijn dorp bleef, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij mee inkopen ging doen in het districtscentrum en dat hij zijn familie bezocht in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 6). Waar verzoeker wijst op elementen die hij volgens hem wél correct weergaf, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Betreffende het feit dat hij en zijn familie steeds in Allahjigar zijn blijven wonen, voert verzoeker aan dat zij enkel in Allahjigar gronden hadden om in hun financiële behoeften te voorzien en dat zijn familie in Jalalabad niet over voldoende financiële middelen beschikt om hen op lange termijn te helpen. Op zich kan dit evenwel niet worden aanvaard als een afdoende verklaring voor het feit dat verzoeker en zijn familie steeds in Allahjigar bleven wonen ondanks de bedreigingen van de taliban en de beweerde verstoting door de andere dorpelingen. Niets weerhield verzoeker en zijn familie er immers van om de gronden eventueel te verkopen en met de opbrengst zich elders te vestigen, temeer daar zij in Jalalabad familie hebben wonen, die hen zou kunnen begeleiden bij het opbouwen van een bestaan in deze stad (zie ook *infra*).

Gezien het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"In casu werd vastgesteld dat uw kennis over uw district, waar u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek naar België onafgebroken zou gewoond hebben ontoereikend is om uw (recent) verblijf aldaar te staven. Zo is het vooreerst opvallend dat u slechts enkele omliggende dorpen wist te noemen (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 6-7; 9), en dat als u gevraagd wordt naar de weg naar het districtscentrum – waar jullie geregeld inkopen gingen doen – uit te leggen, u stelde enkel de dorpen Galmakash en

Miyahkhail tegen te komen alvorens het districtscentrum te bereiken. Te voet zou u wel een brug dienen over te steken, terwijl dit met de auto niet nodig zou zijn (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 6; 7). Echter, uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat men vanuit Allahjigar enkel het dorp Galmakash dient te passeren om vervolgens via Tore Qala de brug over de Alingar rivier naar het districtscentrum te bereiken; en dat het dorp Miyahkhail in de andere richting ligt. De iets zuidelijker gelegen Shimshar/Chanchar brug kende u dan weer wel. Echter, gevraagd waarvoor je deze brug kan gebruiken, stelde u dat ze dient om naar enkele dorpen in het naburige district Alishing te gaan (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 7). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt evenwel dat de Shimshar/Chanchar brug de andere brug is die men kan gebruiken om de Alingar rivier over te steken om hetzij richting het district centrum van Alingar te gaan, hetzij richting het provinciecentrum Mehterlam te reizen. Voorts bent u ook niet bekend met de weg van Alingar richting Mehterlam, welke u nochtans verschillende keren zou genomen hebben, ondermeer om uw familie in Jalalabad, Nangarhar te bezoeken (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 5; 9). Zo stelde u onderweg enkel het dorp Kanda, waar uw vermeende broer M. zou ontvoerd/vermoord zijn, te kennen, hetgeen al opvallend is. Toen u evenwel gevraagd werd op welke oever van de Alingar rivier u richting Mehterlam kon reizen, bleek u duidelijk niet te weten dat dit op beide kanten van de rivier mogelijk was (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 9).

Naast dit alles bevatten uw verklaringen ook nog andere indicaties dat u de jaren voor uw komst naar België waarschijnlijk niet in Allahjigar, Alingar, Laghman woonachtig was. Zo is het erg bevreemdend, indien uw vader lang geleden zou gestorven zijn en geen mannelijke familieleden meer had, uw moeder met jullie te Allahjigar zou blijven wonen zijn, te meer ze zelfs van Jalalabad afkomstig zou zijn en haar broer S.A. en zus beiden met hun familie te Jalalabad, Nangarhar woonachtig zouden zijn (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 5). Mocht dit toch het geval geweest zijn, hetgeen maar weinig waarschijnlijk is, dan is het, gelet op uw verklaringen, evenzeer opmerkelijk dat jullie na het begin van jullie problemen en/of uw moeder en broer na de moord op uw vermeende broer M. en uw vertrek in Hamal 1394 (i.e. maart-april) nog in Allahjigar zouden blijven wonen zijn (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 6; 12; 14; 17; 19), daar u zelf aangaf dat de dorpelingen jullie/ hen zouden verstoten hebben en het leven moeilijk zouden maken sinds ze vernomen dat uw broer bij het Afghan National Army (ANA) zat en u naar het buitenland zou gevlucht zijn.

Gelet op het voorgaande kan er dan ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw (recent) verblijf in het dorp Allahjigar, Alingar, Laghman en vermoedt het Commissariaat-generaal dat u voor uw komst naar België elders woonachtig was. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asieltrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het dorp Allahjigar, Alingar, Laghman heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u allesbehalve aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Betreffende de voorgehouden tewerkstelling van zijn broer M. bij het ANA, dient vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. Het loutere feit dat de commissaris-generaal tijdens het gehoor suggereerde dat een foto waarop verzoeker samen met zijn broer is afgebeeld, mogelijkerwijze een bewijs zou kunnen vormen van de voorgehouden familieband, betekent immers niet dat de commissaris-generaal niet anders zou kunnen dan deze familieband te aanvaarden indien dergelijke foto wordt voorgelegd. In de bestreden beslissing wordt terecht gewezen op andere elementen die mede de beoordeling ondersteunen dat verzoeker zijn voorgehouden familieband met M. niet aannemelijk maakt en die tevens maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden tewerkstelling van M. bij het ANA. Betreffende de informatie die verzoeker wél kon geven over deze tewerkstelling van M. wordt bijvoorbeeld terecht vastgesteld dat deze eveneens is terug te vinden in de voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Het loutere feit dat verzoeker minderjarig was op het moment dat zijn broer bij het ANA was tewerkgesteld en dat hij zelf nooit in het kamp verbleef waar zijn broer was gestationeerd, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker naar aanleiding van problemen omwille van de tewerkstelling van zijn broer bij het ANA heden in België internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot deze tewerkstelling.

Voorts stelt verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat de bedreigingen door de taliban niet onmiddellijk zorgwekkend zouden zijn geweest. Dat verzoeker en zijn familie de bedreigingen van de taliban aan het

adres van zijn broer in de Afghaanse context en in een dorp waar zij ook reeds door de dorpingen zouden zijn verstoten niet onmiddellijk als zorgwekkend zouden aanvaarden, is niet aannemelijk en zet de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas eens te meer op de helling. Waar verzoeker stelt dat hij enkel weet dat het lijk van zijn broer in Kanda werd gevonden, dient vastgesteld dat hij zichzelf tegensprekt. In onderhavig verzoekschrift bevestigt verzoeker immers het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing (verzoekschrift, p. 2), waarin wordt gesteld als volgt: *“In de Kanda regio werd hij tegengehouden door Taliban. Dezelfde avond nog kwamen Taliban naar jullie huis, waar ze u en uw familie informeerden dat ze uw broer hadden gedood. Nadien namen ze u mee en toonden ze u zijn lichaam.”* In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat zijn broer in Kanda werd tegengehouden, terwijl uit het voorgelegde attest blijkt dat hij in Badi Abad zou zijn tegengehouden. Aangaande zijn ontvoering komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat de taliban hiermee een signaal wilden geven naar anderen die met de overheden samenwerken of die de taliban niet steunen en dan het herhalen dat hij kon ontsnappen doordat de taliban *“meer dan waarschijnlijk”* een fout maakten in de organisatie van het kamp. Het opwerpen van blote beweringen en het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, zij het dan in licht aangepaste bewoordingen, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstige poging teneinde de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan 7 de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19

april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7) onjuist of achterhaald zou zijn.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die in staat is om te werken. U bent naar eigen zeggen tot het lager middelbaar naar school gegaan. Tevens kan er vanuit gegaan worden dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad daar uw moeder van daar afkomstig is en er familieleden langs moederskant hebt wonen, met name uw oom S.A. en tante langs moederskant, bij wie af en toe op bezoek kwam (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 5; 11-13). U beschikt in Jalalabad dan ook over een familiaal netwerk waarop u kunt terugvallen. Dat u niet bij uw oom terecht zou kunnen (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 20), is in deze niet afdoende, te meer duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat hij u en uw familieleden reeds verschillende malen in het verleden en na uw vertrek zou geholpen hebben, ondermeer door uw reis naar Europa te betalen en uw documenten te halen en op te sturen (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, pp. 12-15; 19), waardoor er vanuit kan gegaan worden dat hij u de nodige steun kan bieden om te Jalalabad een zelfstandig bestaan uit te bouwen.

Verder mag aangenomen worden dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zicht in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om in Jalalabad stad in uw levensonderhoud te voorzien.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u te Jalalabad ook zal vermoord worden door de Taliban (Gehoorverslag CGVS, 4 maart 2016, p. 20). Doch, zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie heeft, of de operationele capaciteit, om u te vervolgen in Jalalabad of in andere gebieden buiten hun controle."

Op welke wijze het loutere feit dat verzoeker nog jong is en zijn land van herkomst reeds twee jaar heeft verlaten eraan in de weg zou kunnen staan dat hij zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan in Jalalabad vestigt, alwaar hij familie heeft wonen, kan niet worden ingezien. Verder laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER